

פְּנִינִים נִפְלְאִים וּמְתוּקִים עַל הַפְּרֶשֶׁה

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן

מתוך הספר המסגל "זרע שמשון" שחברו המקובל האלקי הקדמון רבי שמשון חיים ב"ר נחמן מיכאל נחמני זכר צדיק וקדוש לברכה. אשר בקש שילמדו בספרו והבטיח ישועות רבות למקמי בקשתו.

פְּרֶשֶׁת תְּרוּמָה תשפ"ג • גְּלִיוֹן 228

תורת שמשון

מִפְּנֵי מַה הִיְתָה דְאֵגְתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב רַק עַל הַקְּרָשִׁים

וערת אילם מאדמים וערת תחשים ועצי שטים (כה, ה):

פרש רש"י: ומאין היה להם במדבר? פרש רבי תנחומא, יעקב אבינו צפה ברוח הקדש שעתידין ישראל לבנות משכן במדבר והביא ארזים למצרים ונטעם, וצוה לבניו לטלם עמקם כשיצאו ממצרים.

ומדקדק רבנו הזרע שמשון זלה"ה, יש להבין מדוע דאג יעקב דוקא לקרשים, ואם משום שלא היו מצויים במדבר, אם כן היה לו לדאג שיביאו גם אבני שהם ואבני מלואים, שגם לא היו מצויים במדבר. ואם תאמר שלא מצא ידו להביאם, ולקח סמך שענני כבוד יורידו להם, אם כן גם את הקרשים יכולים היו ישראל לקבל בדרך זו, ומדוע היה צריך שיביאו אותם בני ישראל ממצרים.

ומיישב רבנו זלה"ה: על פי דברי המדרש (שמו"ר לה, א) אמר רבי חנינא לא היה העולם ראוי להשתמש בארזים, ולא נבראו אלא בשביל המשכן והמקדש, שנאמר (תהלים קד, טז) 'שבעו עצי ה' ארזי לבנון'. ולכן יעקב אבינו דאג רק עבור הקרשים, שהיות שצפה יעקב אבינו שהארזים שיש בעולם לא נבראו אלא לצורך המשכן והמקדש, מן הדין היה להשתמש מאותם שיש בעולם שנבראו בשביל כך, ולא להשתמש באותם שיביאו עניי הכבוד מן השמים, כי אז ימצא שלחנם נבראו, ולקח הביא ארזים למצרים ונטעם, כדי שיהיה לישראל בצאתם, ויקחו עמם למדבר בעבור המשכן.

עוד מתרץ הזרע שמשון זלה"ה: על פי מה שמצינו במדרש (שמו"ר לה, ב) למה דוקא עצי שטים, למד הקדוש ברוך הוא דרך ארץ לדורות שאם יבקש אדם לבנות את ביתו מאילן שעושה פרות, אומרים לו, ומח מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא

שהכל שלו כשאמר לעשות לו משכן, אמר, לא תביא אלא מאילן שאינו עושה פרות, אתם על אחת כמה וכמה.

ולמוד זה יתכן רק אם יש להם הרבה מיני אילנות ובהריו דוקא את הארזים, אזי יש ללמד מן דורות, שמי שבונה בית יבנה רק מעצים שאינם עושים פרות, אולם אם העננים היו מביאים להם עצים דרך נס, אין ללמד כלל מזה, שהרי לא השחיתו שום אילן, ואדרבה הייתי אומר שיש סוד בדבר שצריך דוקא ארזים. אכן עתה שיעקב אבינו היה בארץ כנען שהיה שם כל מיני האילנות ובהר דוקא באלה עבור המשכן, בא להודיע לבניו שילמדו דרך ארץ שאם יבנו בתים, יבנו אותם רק מאילנות שאינם עושים פרות, ובוודאי זה היתה גם כונת יעקב ללמד אותם דבר זה, דאם לא כן היה המתין וסומך שהעננים יביאו אותם כפי שהביאו את האבני שהם. (זרע שמשון' פרשתנו אות ט)

הכנה לימי הפורים

זרע שמשון מגילת אסתר המבואר

תורמים לזרע שמשון ורואים ישועות

02-80-80-500
347-496-5657
www.zerashimshon.co.il

הספר שמחולל פלאות. אלפים נושעו בהבטחתו.

עקר גדול לנשמה לקים את המצוות בשמחה וטוב לבב

ועשית את נרותיה שבעה והעלה את נרותיה והאיר על עבר פניה (כה לו): זה לשון רבנו: ועשית את נרותיה שבעה וגו' והאיר על עבר פניה, שצריך להאיר הנשמה בתורה ובמצוות, דהיינו לעשותם בשמחה ובטוב לבב, שזהו עקר גדול לנשמה, וכמו שכתב במדרש (קה"ד ו, י) על פסוק: "כל עמל האדם לפיהו", כל מה שמסגל אדם מעשים טובים אינם מספיקין להבל היצא מפיו. וכנגד השבעים שנה שהם חיי האדם, אמר הכתוב ועשית את נרותיה שבעה והאיר על עבר פניה, שצריך להאירה כמו שהיא נותנת הארה לגופנו שמקימו בחיים, ושלל לטמאה בעברות [הנקראים חשך] דכתיב (ישעיה יט, כו) והיה במהשך מעשיהם. (זרע שמשון סוף אות יב)

הוצאת הגליון והפצתו לזכות

דניאל אורי בן רגינה מלכה

הצלחה וברכה בלי גבול ומדה ופריצת ימה וקדמה צפונה ונגבה

ברכת המחבר מתוך הקדמת הספר

הוצאת הגליון והפצתו לזכות

אהרן בן גיטל בילא וכל משפחתו וכל הנלוים אליו

לשפע ברכה והצלחה גדולה וסיעתא דשמיא בכל מכל כל

זכות רבנו הבטוחותיו וברכותיו הכבדות יעמוד להתברך בכל

פנינים ורעיונות ככתבם וכלשונם

לא להתרפות מן התורה אפלו רגע אחד

מדרש רבה (שמו"ר לג, א), 'ויקחו לי תרומה' (שמות כה, ב), ה'דא הוא דכתיב (משלי ד, ב) 'כי לקח טוב נתתי לכם תורתִי אל תעזבו, אל תעזבו את המקח וכו'. קשה, איך סלקא דעתך לומר שיעזבו. ויש לומר, שבא להשמיענו, שאינו דומה שכר של מי שעושה מצוה אחת בשנה, למי שעושה אותה בכל יום, וכן מי שרודף אחר המצוות, יהיה לו שכר יותר אף על ה'רדיפה, ומי שלא יתמיד בעיון, לא יחדש כמו מי שתמיד עוסק בה, ומי שאינו משתדל להשיג בסודות התורה, לא ישיגם. משום הכי מזהיר ואומר, 'אל תעזבו' אפלו רגע אחד התורה שנתתי לכם, שאם תהיו מתרפים בה, לא תמצאו בה הטוב שהבטחתי לכם, וזהו 'כי לקח טוב' וכו'. (אות ג)

הגוף אינו ראוי לקדשת הנשמה

מאחר שהאדם יש לו מקדש בתוכו, וכדכתיב (שמות כה, ה) 'ושכנתי בתוכם', יפה לנו לדרש מעשה המנורה רמז לנשמה, שהיא בתוך הגוף, שהיא קדש קדשים. והנה הפתוב אומר במנורה 'ועשית מנרת זהב טהור' (שם פסוק לא), דהינו הנשמה, שהיא טהורה ונמשלת לזהב. דכמו שהזהב לא היה ראוי לעולם להשתמש בו, כדאמרינן במדרש רבה פרשת בראשית (טו, ב), כך לא היה ראוי שהגוף, שהוא חמר ועפר, ישתמש בנשמה, שהיא חלק אלוק' ממעל. (אות יב)

גביעים כפתורים פרחים רמז לשלוש מתוך הארבע כתות שנחלקו ישראל

והכתוב רמז בכאן, גביעים, דהינו אותם שיש בהם תורה ולא מצוות, והגביעים הם עשרים ושנים, כנגד כ"ב אותיות התורה. כפתורים, דהינו תפוחים, שיש בהם טעם וריח, שיש בהם תורה ומצוות. והפרחים יש בהם ריח ולא טעם, דהינו שיש בהם מצוות ולא תורה. שכל אחד משלש כתות הללו הם מתקנים הנשמה, ומזכים אותה לאור באור החיים, אבל באותם שאין בהם לא תורה ולא מצוות, לא איירי ביה קרא, שאינם שוים לכלים. (אות יב)

פנינים מתורתו של האור החיים הקדוש - הרה"ק רבי חיים בן עטר נלב"ע ט"ו תמוז תק"ג

לא לזלזל באיש!

וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת... ויש ועצים... אבני שהם ואבני מלאים לאפד ולחשן" (כה, ג-ו)

בפרשתנו, הקדוש ברוך הוא מצוה את בני ישראל להביא תרומות עבור בניית המשכן, ויתירה מזו, הקדוש ברוך הוא אף מפרט בפרוטרוט את רשימת המרי הגלם שיקבלו מאת בני ישראל בעבור המשכן, דגמת זהב וכסף, שש (פשתן) ועצים (צמר). יהלומים ומרגליות, רשימה מפרטת ומגוננת. ומקשה רבנו האור החיים הקדוש זלה"ה, אם נתבונן, נראה שערך התרומות והשווי הפספי משתנה מסוג לסוג. אין דומה מחיר הזהב למחיר הצמר, ואין ערך היהלום כערך הפשתן. ואם כן, עלינו להבין מה ראתה התורה לצני ולחזיר את הפשתן והצמר באמצע, בין הזהב ליהלומים, במרכז רשימת התרומות, והלא מן הראוי היה לכותבם בסוף הרשימה, כפי ערכם הפספי? ומתראי רבנו האור החיים זלה"ה: "ירצה לומר שיקבלו מהמביאים... ואל יזלזלו במביא פשתן ועורות!", ובאור הדבר - ידע הקדוש ברוך הוא שהאדם מטבעו יקבל בהערכה גלויה את תורמי הזהב והיהלומים, שהרי ערכם לא יסלא בפז, אולם לתורמי הפשתן והצמר לא נתן יחס מיוחד, ואדרבה, יתכן ואף יקבלו את תרומתם ביחס מזלזל כפי ערך תרומתם. ועל כן באה התורה וציינה את תרומת הפשתן והצמר, בין הזהב ליהלומים, במרכז! ללמדך שגם תרומתם הצנועה והפשוטה, חשובה לפני הקדוש ברוך הוא לא פחות מתרומת הזהב והיהלומים! והלקח נפלא ומחיבי! כל אדם ראוי להערכה וכבוד, ואף מי שהשגותיו מועטות, אם טורח ומשתדל הוא, ראוי להוקירו ולהעריכו לא פחות מהמוכשרים והמצלחים ביותר. שהרי כבר למדו אותנו (מנחות קי): "אחד המרבה ואחד הממעיט, ובלבד שיכנין לבו לאביו שבשמים".

הטעם שנכתבו האבנים אחרונים בפסוק

אבני שהם ואבני מלאים לאפד ולחשן (כה, כו): מדקדק רבנו האור החיים הקדוש זלה"ה, צריך לדעת למה הזכיר הפסוק את אבני שהם ואבני מלואים בסדר אחר שהזכיר את כל הי"א מינים שבאו בתרומה, הלא מן הראוי היה לו לפסוק לסדרם קדם זהב וכסף, שהרי האבנים האלו הם מעלים והשובים מהם.

דרגת הנשיאים שהביאו את האבנים למטה משאר הנדבות מפני שנתעצלו

ומתראי האור החיים זלה"ה: כי לצד שמצינו שהנשיאים הביאו את האבנים האלו, והם הביאו אותם באחרונה כשראו שהביאו ישראל כל הצורך למשכן, וכבר לא היו צריכים שום דבר, אזי הביאו תרומה אבנים אלו, ומצינו שאמרו חז"ל (במד"ר יב) שהקפיד ה' על זה, ומחמת כן חסר אות אחת מהם וכמו שכתוב (שמות לה, כו), 'והנשאים הביאו את אבני שהם ואת אבני המלאים לאפוד ולחשן', שנכתב 'והנשאים' בלא יו"ד לרמז על שנתעצלו עיי"ש. לזה גם פאן סדרם ה' באחרונה, לומר כי הם למטה מכלם, ומהטעם עצמו שהם באו באחרונה.

